



ת"פ 24285/05/20 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז נגד ריאד זמירו

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 24285-05-20 מדינת ישראל נ' זמירו
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז (פלילי) המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד בת אל גססה

נגד

ריאד זמירו הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד חיים שוורצברג

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

1. הנאשם, יליד 1991, הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירה של **חבלה חמורה**, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי העובדות, ח' ז' (להלן - **המתלונן**) הוא דודו של הנאשם. בין המתלונן ובין אביו של הנאשם קיים סכסוך כספי בנוגע לירושה. ביום 10.6.18 בשעה 23:30, סמוך לביתו של אביו של הנאשם בקלנסווה, רכב המתלונן על אופניו. אז יצא הנאשם מחצר בית אביו למקום והכה את המתלונן בראשו. המתלונן הגן על ראשו באמצעות יד שמאל והנאשם דחף את המתלונן שנפל ארצה. כתוצאה מהתקיפה המתוארת, נגרמו למתלונן חבלות בדמות שבר פתוח בזרוע שמאל, חתך של כ-3 ס"מ, שברים בכף ידו הימנית, שברים בעצמות האף והמוסינוסים, שבר וצניחה של רצפת סינוס פרונטלי שמאלי ושבר של הספטום הנוזלי. המתלונן נזקק לטיפול ניתוחי לשבר וטיפול שמרני לשברים בכף יד ימין ושחזור פתוח וקיבוע פנימי של השבר בעזרת פלטה וברגים. המתלונן אושפז לצורך כך בבית חולים בין התאריכים 11-21.6.19.

2. כתב האישום הוגש ביום 12.5.20, לאחר שהצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרת הליך השימוע. לאחר מספר דחיות שבאו מצד ההגנה, הוצג הסדר הטיעון ביום 24.3.21. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם שהנאשם יישלח לשרות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו. כן הוסכם שיוגש תסקיר נפגע עבירה ביחס למתלונן. לעניין העונש הוסכם שהמאשימה תעתור לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 18 ל-24 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן, ואילו ההגנה תטען באופן חופשי לעונש. כמו כן, הוסכם שההגנה תטען ש"**החבלה שקרתה למתלונן היא מנפילתו**



מאופניו (עמ' 6, ש' 10). בהמשך, בדיון מיום 12.6.22, לאחר שהתקבל תסקיר בעניינו של הנאשם הופנה הנאשם לממונה על עבודות השרות לצורך קבלת חוות דעת אם כשיר לרצות עונש מאסר בדרך של עבודות שרות, וזאת מבלי לקבוע מסמרות איזהו העונש הראוי לו לנאשם ועל מנת שמלוא האפשרויות העונשיות יעמדו לנגד עיני בית המשפט טרם גזירת הדין (עמ' 7, ש' 10).

תסקיר נפגע עבירה; עדות המתלונן

3. מתסקיר נפגע עבירה מיום 14.11.21 עולה כי המתלונן, דודו של הנאשם, כבן 66, נשוי ואב לשישה ילדים בגירים וסב לנכדים, מתגורר עם משפחתו בקלנסווה. מאז אירוע הפגיעה הטראומטי לא שב לעבודתו. לפני כשנה חלה בסרטן. ההתרשמות היא כי האירוע מלווה אותו ונמצא במחשבתו כל הזמן, סובל מפוסט טראומה ומנזקים במישור הפיזי והרגשי. עד לאירוע מושא כתב האישום עבד המתלונן כאיש ביטחון בתיכון. מאז האירוע המתלונן מתקשה לעכל רגשית וקוגניטיבית את נסיבות הפגיעה והשלכותיה, וחרף קיומו של סכסוך ירושה מתמשך שהלך והחמיר, המתלונן היה המום, מופתע ולא ערוך לפגיעה הקשה מצד הנאשם. המתלונן תאר שכשרכב על אופניו ליד בית אחיו, הוכה על ידי הנאשם באופן אכזרי ולא צפוי באמצעות מוט ברזל בפניו ובידו, ניסה להגן על ראשו בידו ולאחר שנפל מאופניו הנאשם המשיך להכותו בחוזקה. המתלונן תיאר שחוה אימת מוות, כמו גם כאבים עזים בגופו ובפניו, הרגיש את ידו שמוטה ומרוסקת ואת הדם ניגר מפניו. עוד תיאר בפני השירות כי בנו של הנאשם נכח באירוע והכה אותו, אך לא הועמד לדין, וכי הנאשם ובנו שוחררו ממעצר לאחר ימים ספורים באופן שהחריף את הקושי והמצוקה של המתלונן ושל בני משפחתו.

[במאמר מוסגר יצוין כי חרף דבריו של המתלונן לשרות המבחן, עובדות כתב האישום הן שעומדות לנגד עיני בית המשפט והן שקובעות לענין גזר הדין].

לאחר שחרורו מבית החולים הסתגר המתלונן מספר חודשים בביתו, לא שב לעבודתו על רקע קשיים פיזיים ורגשיים, תיאר תחושת בושע עמוקה נוכח פניו הנפוחות והחבולות, ותיאר תהליכי טיפול אינטנסיביים במשך תקופה של ריפוי בעיסוק ופזיותרפיה. הוא עדיין סובל מנימול באצבעות יד שמאל שגורם לו לתחושת קיפאון ושיתוק, אינו יכול ליישר באופן מלא את זרוע שמאל, מתקשה לאגרוף את יד ימין ואינו יכול להרים חפצים כבדים. כמו כן, הוא סובל מסיטי לילה, מוצף במחשבות מטרידות אודות האירוע וסובל מתסמיני עוררות מוגברת, דריכות ובהלה, עצבנות, חוסר סבלנות, מרבה לעשן ולצעוק, מצב רוח ירוד, והסתגרות בבית.

ההתרשמות היא כי האירוע טלטל וזעזע את עולמו של המתלונן, העובדה כי נפגע על ידי בן משפחה, בצורה קשה ואלימה ניפצה אצלו אמונות, הנחות ותפיסות בסיסיות וחייבויות אודות החוויה של משפחתיות, אמון וביטחון, כשהסכסוך ברקע המעשה עדיין קיים. לפי ההערכה, לאורך זמן, ללא טיפול מתאים וללא פתרון הסכסוך והאיום, כוחותיו יחלשו. בנסיבות אלה, הומלץ על פיצוי כספי משמעותי, לצד יתר רכיבי הענישה, כמסר של הכרה חברתית ומשפטית בפגיעה בו ועל מנת שיוכל להיטיב מצבו בכל דרך שיבחר.

4. מעדותו של המתלונן בבית המשפט במסגרת הראיות לעונש, עלה שהוא בעל 100% נכות, מצוי בטיפולים ועד היום סובל מפגיעה במצחו ובידו, כמו גם ממצב נפשי קשה, לצד גידול סרטני. לטענתו בעקבות הכאתו במוט ברזל על ידי הנאשם נזקק לניתוח בידו שארך 9 שעות, במסגרתו הושטלו לו פלטינות, ועד היום סובל מפגיעה בידו השמאלית שלא נפתחת עד הסוף. לדבריו, אירוע התקיפה בא על רקע סכסוך אדמות וחיי ניצלו בשל התערבותם של מספר ילדים מהמשפחה שעברו במקום ועזרו לו.



תסקירי שירות מבחן

5. מתסקיר שירות המבחן מיום 7.3.22 עולה כי הנאשם בן 31, נשוי ואב לשני ילדים קטינים, בני 4 ושנתיים וחצי, ואשתו, בת 27, בעלת תואר בחינוך אך אינה עובדת, מצויה בהיריון שלישי מתקדם, גר עם משפחתו בקלנסווה. הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית ולאחר לימודיו השתלב בעבודה בעיריית נתניה במחלקת פיתוח תשתיות, התמקצע בתחום ועבד עם חברת "מקורות" ומאז עובד בתחום. כיום מנהל עסק בתחום עבודות עפר וחפירות. ממכתב המלצה שהציג עולה שהוא בעל יכולת למידה ועמידה במשימות, מגיע בזמן ושומר על לקוחות החברה ועל איכות העבודה כשבמהלך השנים לא היה מעורב בסכסוכי עבודה. כיום, הנאשם מתמודד עם חובות כבדים אולם מצליח להסדירם בעיתוי הנוכחי. לנאשם בעיה רפואית כמפורט בתסקיר. הנאשם נעדר עבר פלילי ובדיקת שותן שנערכה לו נמצאה נקיה משרידי סם.

בהתייחס לעבירה הנאשם לוקח **אחריות חלקית** על ביצועה ומצמצם מחומרתה. הוא ביטא צער וחרטה עמוקה בגין מעורבותו ואכזבה מעצמו. לטענתו מדובר בהתנהגות חריגה לאורח חייו והסביר שבוצעה על רקע תחושת לחץ וחרדה ורצון להגן על עצמו ועל בני משפחתו נוכח הסיכון והאיום עליהם בשל מתחים וסכסוך ירושה ארוך שנים בין אביו לבין אחיו. הנאשם טען שלאורך השנים הותקפו הוא ובני משפחתו באופן פיזי על ידי המתלונן וסבלו מאיומים מצדו, כשביום העבירה הגיע המתלונן לבית אביו, החל לאיים עליהם, והנאשם אף זיהה כלי נשק ברשותו של המתלונן, ועל כן פעל מתוך תחושת פחד וחרדה. בעקבות העבירה סבל הנאשם מתחושות אשמה וחרטה עמוקות כלפי המתלונן בייחוד בשל הקשר המשפחתי והקרבה ביניהם, ויחד עם משפחת המוצא פעלו על מנת לערוך "סולחה" ולסיים את הסכסוך, אך המתלונן מתנגד ומאז לא מקיימים כל קשר ביניהם.

השירות התרשם שלנאשם קושי בוויסות דחפים על רקע סיטואציה רגשית מורכבת והעריך שנדרשת התערבות טיפולית במצבו על מנת להפחית את הסיכון הנשקף ממנו. נתבקשה דחייה בת 4 חודשים על מנת לאפשר לנאשם להשתלב בטיפול קבוצתי בתחום האלימות.

6. מתסקיר משלים מיום 8.6.22 עולה כי בתקופת הדחייה נולד לנאשם בן, כבן חודש, וחל שינוי בהתייחסותו לעבירה דנן כשכיום מקבל אחריות מלאה על ביצועה ומודע להשלכותיה וחומרתה, ולפגיעה שהסב למתלונן מבחינה רגשית, פיזית ואישית. הנאשם שיתף אודות השקעתו בשיקום חייו, התמקדותו בעבודה וקידומה, היותו ממוקד במשפחתו וגידול ילדיו וציין שהפסיק להתערב בסכסוך הירושה בין אביו למתלונן ונמנע מליצור כל קשר עמו. הנאשם שולב בטיפול בקבוצה ייעודית לעוברי חוק בתחום האלימות, בת 16 מפגשים, הגיע באופן סדיר ועמד בתנאים, גילה מחויבות, וניכר שהצליח להשתלב בה באופן חיובי ומשמעותי. הגם שבתחילה גילה עמדה קורבנית והתקשה לבחון לעומק את התנהלותו האלימה, בהמשך גילה מודעות לחומרת מעשיו התייחס באופן ביקורתי לקשייו הרגשיים העומדים ברקע לביצוע העבירה וגילה שינוי בעמדותיו ואמפתיה למתלונן. השירות התרשם שהנאשם בעל מוטיבציה ומחויבות לשקם את מצבו, ובעל מוטיבציה להתקדם, ניכר כי הסיק מסקנות אודות התנהגותו עוברת החוק, חומרת מעשיו והשלכותיהם, וכיום מודע לנזק שהסב למתלונן ומודע למחירים כתוצאה ממעורבותו בעבירה. בנסיבות אלה, הומלץ על הטלת עונש מאסר בעבודות שירות ברף נמוך לצד מאסר על תנאי משמעותי וצו מבחן לשנה במהלכו ימשיך את ההליך הטיפולי ואת השתלבותו בקבוצה טיפולית.

7. מתסקיר סופי מיום 20.9.22 עולה כי במהלך תקופת הדחייה המשיך הנאשם לשתף פעולה עם השירות, הגיע



כנדרש למפגשים, וביטא חשש מתוצאות גזר הדין שעלולות לפגוע בהתארגנותו, ברצף עבודתו וברגיעה שבמצבו כיום. השירות שב והתרשם מיכולתו לבחון באופן ביקורתי ומעמיק את דפוסי התנהגותו הבעייתיים. הנאשם סיים את השתתפותו בקבוצה ייעודית לעוברי חוק בתחום עבירות האלימות ביום 2.8.22, וכיום הוא החל לזהות ולבחון את קשייו ואת הפסול בהתנהגותו האלימה ומודע יותר להתנהלותו האלימה ולפגיעה שהסב למתלונן. ההערכה היא כי יש צורך בהמשך מעורבות טיפולית על מנת לחזק ולהפנים את הכלים למניעת הישנות התנהגות אלימה בעתיד.

בשיחה עם המתלונן שלל התנהגות אלימה מצד הנאשם כלפיו מאז האירוע ושלל כל איום או סכנה מצדו בעיתוי הנוכחי. המתלונן התייחס לאירוע כטראומתי עבורו, תאר כי עבר אלימות קשה וכי כיום מצבו הבריאותי ירוד. המתלונן תאר תחושות פגיעה ואכזבה מהנאשם, שלאור הקשר והקרבה ביניהם לא ציפה לאלימות כזו מצדו, וכי מזה מספר חודשים ניסו לערוך "סולחה" עמו, אולם ההליך לא הושלם. לאור האמור, חזר שירות המבחן על המלצתו להטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות ברף נמוך, לצד מאס מותנה וצו מבחן לשנה.

8. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 1.8.22 עולה שהנאשם זומן אך לא התייצב. מחוות דעת משלימה מיום 11.9.22 עולה שהנאשם כשיר לרצות מאסר בדרך של עבודות שירות.

טיעוני ב"כ הצדדים

9. ב"כ המאשימה הפנתה לערכים החברתיים המוגנים בעבירה אותה ביצע הנאשם שעניינם קדושת החיים וזכותו של אדם לשלמות גופו. נטען שבמקרה דנן הפגיעה בערכים אלה ממשיכה וגבוהה וזאת נוכח מעשה האלימות שנקט מצד בן משפחה, על רקע סכסוך ירושה ולאור הנזקים שנגרמו למתלונן. כתוצאה מהאלימות נזקק המתלונן לטיפול רפואי שכלל ניתוח וקיבוע שבר, הוא סובל ממצב נפשי קשה כעולה מתסקיר נפגע העבירה ומהתעודות הרפואיות בעניינו (תע"1). נטען שאך בנס האירוע לא הסתיים בצורה טראגית. ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 18 ל-24 חודשי מאסר. לעניין נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה נטען שאכן חלף זמן רב מאז האירוע, כי הנאשם נעדר עבר פלילי והוא הודה בכתב האישום וחסך זמן שיפוטי יקר והעדת המתלונן. יחד עם זאת, מהתסקיר הראשון עולה שהנאשם נטל אחריות חלקית על ביצוע העבירה, צמצם מחומרתה והשליך חלק מהאחריות על המתלונן. אמנם בהמשך שולב הנאשם בהליך טיפולי ושירות המבחן המליץ להטיל עליו מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד צו מבחן למשך שנה, ואולם באיזון בין השיקולים השונים, בשים לב לחומרת המעשה ולנזקיו הקשים של המתלונן, אין לסטות ממתחם העונש ההולם ואין לקבל את המלצת שירות המבחן. נטען שעל פי הפסיקה יש לעשות שימוש זהיר בעת חריגה ממתחם הענישה משיקולי שיקום, חרף קיומו של הליך טיפולי משמעותי והפחתת הסיכון (ע"פ 1810/22 **מדינת ישראל נ' פלונית** (31.05.2022)). לאור האמור עתרה המאשימה לקביעת עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם לו עתרה, לצד מאסר על תנאי ופיצוי הולם למתלונן. התובעת הפנתה לפסיקה.

10. ב"כ הנאשם טען שבהתאם לעובדות כתב האישום המתלונן הוא שבא לבית משפחת הנאשם כשהוא רכוב על אופניו, ולא הנאשם ובני משפחתו חיפשו אותו ושקיים סכסוך ירושה על אדמה בין המשפחות. נטען שהנאשם מצטער ומתחרט על מעשיו, ניהל כל השנים אורח חיים נורמטיבי, הוא נעדר עבר פלילי לפני האירוע ולאחריו, כשמדובר בחלוק זמן של כ-4 שנים מאז האירוע. במהלך 4 השנים שחלפו נמצא הנאשם בפיקוח של שירות המבחן, פרק זמן ארוך המוכיח תהליך של תיקון שבא לידי ביטוי בתסקיר האחרון. הנאשם נשוי ואב ל-3 ילדים קטינים, עובד כעוסק מורשה



עצמאי והוגשו בעניינו מכתבי המלצה (נע/1). בתחילת הדרך, אמנם היתה אי לקיחת אחריות, אך קיימת התפתחות עד ללקיחת אחריות מוחלטת והתסקיר ממליץ באופן חד משמעי להימנע משליחתו למאסר מאחורי סורג וברית. שירות המבחן אינו קובע שנשקפת מהנאשם מסוכנות. ב"כ הנאשם ביקש לאבחן את הפסיקה עליה ביקשה להסתמך המאשימה בטיעוניה לעונש. הסניגור הפנה לפסיקה של ערכאות דיוניות במסגרתה נגזרו על נאשמים עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, אם לאחר מיקום העונש בתחתית מתחם העונש ההולם, ואם בשל חריגה ממתחם העונש מטעמי שיקום. לאור האמור עתר ב"כ הנאשם להסתפק בהטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

11. הנאשם הוסיף בדברו האחרון שהוא עובד מזה כ-15 שנים בחברת מים "מקורות שחם" וכי מעולם לא היה לו סכסוך או מריבה עם אחר. הוא הביע צער וחרטה על האירוע, אך שב וטען כי המתלונן הגיע לביתם בחצות הלילה כיוון שרוצה מהם כסף.

דין והכרעה

12. מדובר באירוע אלימות חמור שבוצע על ידי הנאשם על רקע סכסוך ירושה במשפחתו המורחבת, בין אביו לדודו. מעשיו של הנאשם פגעו בערכים חברתיים מוגנים בסיסיים שעניינם בטחונו האישי של הפרט, הגנה על חייו, זכותו לשמירה על שלמות גופו, בריאותו וכבודו. במקרה דנן, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים **בינונית-גבוהה**, זאת נוכח הנזקים הגופניים והנפשיים שנגרמו למתלונן באירוע, אשר השלכותיהם ניכרים בו גם כיום, בחלוף כ-4 שנים, לצד העובדה שהעבירה בוצעה בתוך המשפחה המורחבת, על רקע סכסוך ירושה בין אחים.

13. קצרה היריעה מלהרחיב אודות חומרתה הרבה של תופעת האלימות במחוזותינו, כשעל חשיבותה הרבה של הזכות לחיים ולשלמות הגוף, כמו גם הצורך הדחוף במיגורה באמצעות השתת ענישה מחמירה, כבר עמדה הפסיקה לא אחת (ע"פ 1985/18 **דורון אביטן נ' מדינת ישראל** (21.6.18); ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' נאסר חסן** (15.11.09); ע"פ 7555/11 **פלויני נ' מדינת ישראל** (18.7.12); ע"פ 8991/10 **יעקב מכבי נ' מדינת ישראל** (27.10.11)).

14. מנסיבות הקשורות בביצוע העבירה עולה שהנאשם פעל לבדו, ללא שימוש בכלי נשק חם או קר, או בחפץ כלשהו, כשמעשה האלימות כלל הכאה בראשו של המתלונן ודחיפתו מהאופניים.

יחד עם זאת, יש לקחת בחשבון, לחומרא, את הנתונים הבאים - המתלונן הוא בן משפחתו של הנאשם, דודו, אחי אביו; פער הגילאים ביניהם גדול, כאשר הנאשם בעת האירוע היה כבן 27 ואילו המתלונן היה כבן 63; הנאשם היכה בראשו של המתלונן, אשר נאלץ להגן על עצמו תוך כדי שהוא נוהג באופניים; הנאשם דחף את המתלונן בעת נסיעתו וזה נפל ארצה; פוטנציאל הסיכון שנגרם מדחיפת אדם קשיש שנוסע על אופניו ומאבד שיווי משקל ונופל אכן התממש ובעקבות התקיפה נגרמו למתלונן **נזקים פיזיים** קשים וחבלות, כשממסמכי האשפוז בעניינו עולה שאובחן **שבר פתוח בזרוע שמאל וחתך של כ-3 ס"מ, לצד שברים בכף יד ימין ובאצבעות, שברים באף, עבר ניתוח לשבר הפתוח** ובוצע **שחזור וקיבוע פנימי של השבר על ידי פלטה וברגים** והשברים בכף יד ימין טופלו באמצעות הדבקה, והוא **אושפז במחלקה אורתופדית למשך 11 ימים (תע/1)**. מתסקיר נפגע העבירה עולה שעד היום סובל המתלונן מנימול באצבעות יד שמאל שגורם לו לתחושת קיפאון ושיתוק, אינו יכול ליישר באופן מלא את זרוע שמאל, מתקשה לאגרוף את



יד ימין ואינו יכול להרים חפצים מעבר לק"ג ספורים; הנזקים הנפשיים החמורים שנגרמו למתלונן אף הם ראויים להילקח בחשבון, כשמדובר בחוויה טראומטית, המתלונן הסתגר בביתו מספר חודשים, לא שב לעבודתו, הוא סובל מנכות של 100% ומפוסט טראומה. המתלונן חווה סיוטי לילה, מוצף במחשבות מטרידות אודות האירוע, מצב רוחו ירוד והוא מסתגר בבית. האירוע אף גרם להתערערות ביטחונו העצמי וגרם לו לפגיעה קשה בתחושת האמון; נזק נוסף שנגרם למתלונן הוא נזק כלכלי הואיל ובמצבו הנוכחי נפגעה יכולתו להמשיך ולשמש כמפרנס עיקרי למשפחתו, ובשל נכותו נאלצה אשתו, ששימשה עקרת בית כל השנים, לצאת לעבודה במשק בית בבתי אחרים על מנת לסייע בפרנסת המשפחה.

15. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, עמדה הפסיקה על כך שהענישה בעבירות אלימות, ככלל, צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, כל שכן כשמדובר בעבירה שלצידה עונש מקסימלי של 7 שנות מאסר.

[רע"פ 2298/20 עזרא נ' מדינת ישראל (5.4.20); ע"פ 7475/14 קבהא מהדי נ' מדינת ישראל (25.12.14) וההפניות שם: ע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.14); ע"פ 6971/13 עמרן נ' מדינת ישראל (23.9.14); ע"פ 4061/12 בדארנה נ' מדינת ישראל (4.9.12); ע"פ 1050-09-20 מדינת ישראל נ' מלינובסקי (17.11.20)].

16. בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, למידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים ולמדיניות הענישה הנוהגת, כמפורט לעיל, אני קובע שמתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים.

חריגה מטעמי שיקום?

17. ייאמר כי הגם ששני התסקירים האחרונים בעניינו של הנאשם מלמדים על נטילת אחריות והשתתפות בהליך טיפולי ייעודי, הרי שנוכח חומרת העבירה ותוצאותיה הקשות, באתי לכלל מסקנה שאין לסטות במקרה זה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, אלא שיש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם. להלן טעמיי:

א. הנאשם כבן 31, נשוי ואב לשלושה ילדים קטינים (בני חצי שנה, 3 ו-5). הוא מנהל עסק עצמאי בתחום עבודות עפר וחפירות. ההמלצות עליו חיוביות (נע/1).

ב. הנאשם נעדר עבר פלילי מכל סוג ומין שהוא. הוא ניהל אורח חיים נורמטיבי עד לאירוע מושא כתב האישום ואף לאחריו לא שב להסתבך בפלילים.

ג. חלוף הזמן - מאז האירוע חלפו כ-4 וחצי שנים. יחד עם זאת, ייאמר שאין לזקוף את חלוף הזמן לחובת המאשימה, שכן, כתב האישום הוגש במאי 2020, ומאז נתבקשו על ידי ההגנה חמש דחיות שהביאו לעיכוב בטיפול בתיק.

ד. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, במסגרת הסדר טיעון שנחתם בהליך השימוע, חסך מעדותו של המתלונן וחסך בזמן שיפוטי יקר.



ה. תסקירי שירות המבחן - בראשית הדרך הנאשם לקח **אחריות חלקית** בלבד על העבירה, **צמצם מחומרת התנהגותו והשליך חלק מן האחריות על המתלונן**. הוא טען שפעל מתוך תחושת פחד וחרדה, לאחר שבעבר הותקפו בני משפחתו על ידי המתלונן וכשבמועד ביצוע העבירה הגיע המתלונן לבית אביו והחל לאיים עליהם. אכן, בהמשך חל שינוי בהתייחסותו לעבירה, הוא קיבל עליה אחריות מלאה ואף השתתף בהליך טיפולי בתחום האלימות, ואולם, מדובר בהליך טיפולי שנמשך 5 חודשים בלבד, מיום 22.3.22 עד ליום 2.8.22, אשר כלל 16 מפגשים, כך שאין מדובר בהליך טיפולי מקיף וארוך טווח, כזה שיש בו כדי להצביע על שינוי מהותי שנערך אצל הנאשם.

ו. חרף העובדה שהנאשם לא שב לבצע עבירות כלפי המתלונן, הרי שהסכסוך המשפחתי שעמד ברקע לעבירה דנן עדיין שריר וקיים.

18. אכן, הפסיקה הכירה בחשיבות השיקום ובעידוד עבריינים לעלות על דרך המלך ולשוב למוטב, במיוחד כאשר מדובר בנאשמים נעדרים עבר פלילי אשר בית המשפט שוקל לגזור עליהם עונש מאסר בפועל לראשונה בחייהם. ואולם, לצד זאת, הפסיקה אף עמדה על השימוש הזהיר שראוי שיעשה בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין שעניינו חריגה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום (ע"פ 126/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (27.4.22); ע"פ 1229/19 **סלומינסקי נ' מדינת ישראל** (1.7.19)).

בנסיבות המקרה שלפניי, ונוכח הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלונן כתוצאה ממעשי הנאשם, כמפורט לעיל, באתי לכלל מסקנה שיש לבכר את שיקולי הגמול וההרתעה על פני שיקולי השיקום, ואין מנוס מהטלת עונש מאסר לריצוי בפועל.

כמו כן, נראה שראוי וצודק לחייב את הנאשם בפיצוי לטובת נפגע העבירה, וזאת על מנת לתת ביטוי והכרה חברתית למעמדם ולסבלם של נפגעי העבירה, לצד סיוע מידי בשיקום חייהם (ת"פ (מחוזי מרכז) 35697-08-17 **מדינת ישראל נ' אבירם בורגקאר** (24.10.19)).

19. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יאסר עתה. ואולם, רכיב המאסר בפועל יעוכב עד ליום 15.1.23 בשעה 10:00 שאז יתייצב הנאשם בבית סוהר "הדרים", כשביתו תעודת זהות ועותק מגזר הדין, אם יעמוד הנאשם בתנאים הבאים:

- הפקדה בסך 2,500 ₪.

- חתימה על התחייבות עצמית בסך 5,000 ₪.

- מוצא נגד הנאשם צו עיכוב יציאה מן הארץ אשר יבוטל עם התייצבות הנאשם למאסר.

ב. 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת אלימות.



ג. פיצוי למתלונן (ע"ת 1) בסך 15,000 ₪, שישולם ב-10 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים החל ביום 15.1.23. לא ישולם תשלום במועד, יעמוד מלוא הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים.

ניתן היום, ו' כסלו תשפ"ג, 30 נובמבר 2022, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד בת אל גססה, הנאשם ובא-כוחו.